

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος
Οἱ στύλοι τῆς Ἐκκλησίας

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βυρώνος καὶ Υμηττοῦ
2012

Οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος
Οἱ στῦλοι τῆς Ἐκκλησίας

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Οἱ Ἅγιοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Ἔργο Θεοφάνους ζωγράφου.

Σειρά:
«Ἁγιολογικά» ἀριθμ. 2

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Φορμίωνος 83, Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-55-2

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Οἱ στύλοι τῆς Ἐκκλησίας

τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Οἱ πρωτοκορυφαῖοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ ἀποκληθέντες *«στύλοι»* (Πρός Γαλάτες β΄ 9) τῆς Ἐκκλησίας γίνονται οἱ διδάσκαλοι μας στὴν πνευματικὴ ζωή, ἐφ' ὅσον οἱ ἴδιοι προέτρεψαν τοὺς πιστοὺς νὰ τοὺς μιμηθοῦν (Πρός Κορινθίους Α΄ δ΄ 16).

Ἔτσι στὸ πρῶτο μέρος αὐτῆς τῆς πνευματικῆς μελέτης θὰ γνωρίσουμε τοὺς δύο πρωτοκορυφαίους Ἀποστόλους καὶ στὸ δεύτερο θὰ ἀναπτύξουμε ἕνα θέμα πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ποὺ ἀναφέρεται σὲ μιὰ πτυχὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς μαρτυρίας τους.

Μέρος Α΄.

Πληροφορίες γιὰ τοὺς δύο πρωτοκορυφαίους ἀποστόλους μᾶς παρέχει ἡ Καινὴ Διαθήκη:

Πέτρος

Καταγόταν ἀπὸ τὴ Βηθσαϊδὰ (Ἰωάννου α΄ 45). Γυιὸς κάποιου Ἰωνᾶ, προφανῶς τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι σύντμηση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰωάννου (Ἰωάννου α΄ 43, κα΄ 15-17,

Ματθαίου ιστ΄ 17). Γεννημένος στὴ *«Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν»*, θὰ γνώριζε νὰ μιλάει ἑλληνικά, ἐνῶ τὴ μητρική του ἀραμαϊκὴ γλώσσα τὴ μιλοῦσε μὲ τὴν ἰδιαίτερη ἐπαρχιώτικη προφορά (Ματθαίου κστ΄ 73). Δὲν ἔτυχε ἰδιαίτερης μορφώσεως (Πράξεων δ΄ 13). Μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀνδρέα ἦταν ψαράδες μὲ συντρόφους τοὺς γυιοὺς τοῦ Ζεβεδαίου, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη (Λουκᾶ ε΄ 10). Ἦταν παντρεμένος (Μάρκου α΄ 30, πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 5) καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δράσεως τοῦ Χριστοῦ στὴ Γαλιλαία, ἔμενε στὴν Καπερναούμ (Μάρκου α΄ 29 καὶ Ματθαίου η΄ 14). Στὸν Χριστὸ τὸν ἔφερε ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀνδρέας, ὁ Κύριος δὲ τὸν ὀνόμασε *«Κηφᾶ»*, ποὺ σημαίνει Πέτρος (Ἰωάννου α΄ 43), ὁ μόνος στὴν Καινὴ Διαθήκη. Μετὰ ἀπὸ περίοδο κοινωνίας μὲ τὸν Ἰησοῦ, κατὰ τὴν πρώτη δράση Του στὴν Ἰουδαία (Ἰωάννου α΄ 42 - δ΄ 43), ὁ Πέτρος ξαναγύρισε στὴ συνήθη ἐργασία του. Ἀργότερα κλήθηκε μαζὶ μὲ τὸν Ἀνδρέα, τὸν Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, γιὰ νὰ γίνει *«ἁλιεὺς ἀνθρώπων»* (Μάρκου α΄ 16-20, Λουκᾶ ε΄ 1-11). Στὸν κατάλογο τῶν Δώδεκα, ἀναφέρεται πάντα πρῶτος (Μάρκου γ΄ 16-19, Λουκᾶ στ΄ 14-16, Ματθαίου ι΄ 2-4, Πράξεων α΄ 13, 14). Τοῦτο δὲν συνεπάγεται πρωτεῖα μεταξὺ τῶν Δώδεκα (Ματθαίου κ΄ 20-28, Μάρκου θ΄ 33, 34, Λουκᾶ κβ΄ 24-27). Ἀνῆκε στὸν στενότερο κύκλο τῶν τριῶν μαθητῶν ποὺ ὁ Κύριος ἔπαιρνε μαζί Του, ὅπως στὸ σπίτι τοῦ Ἰάειρου (Μάρκου ε΄ 37, Λουκᾶ η΄ 51), στὴ Μεταμόρφωση (Ματθαίου ιζ΄ 1, Μάρκου θ΄ 2, Λουκᾶ θ΄ 28), στὴ Γεθσημανῆ (Ματθαίου κστ΄ 37, Μάρκου ιδ΄ 33). Ἦταν ἀκόμη ὁ ἐπὶ τοῦ λόγου μεταξὺ τῶν Δώδεκα: Στὴν ὁμιλία περὶ τοῦ Ἄρτου (Ἰωάννου στ΄ 66-69), στὴν πορεία πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ (Ματθαίου ιστ΄ 22), στὴν Καισάρεια τοῦ Φιλίππου (Ματθαίου ιστ΄ 16) κ.λπ.

(Ματθαίου ιζ΄ 24-27, ιη΄ 21, ιθ΄ 27, Μάρκου ια΄ 21, ιγ΄ 3). Στὴν ὁμολογία του ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι *«ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ»*, ὁ Ἰησοῦς βεβαίωσε ὅτι θὰ ἦταν ἡ πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἔκτιζε τὴν Ἐκκλησία Του. Ὁ Πέτρος (πέτρα), ταυτίστηκε ἔτσι μὲ τὸν Χριστό, ποὺ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Βράχος (Πρὸς Κορινθίους Α΄, γ΄ 11, Ἡσαΐα κη΄ 16, Πέτρου Α΄, β΄ 4, 5). Οἱ Πράξεις, μᾶς ἐξιστοροῦν πῶς ὁ Πέτρος χρησιμοποίησε *«τὰς κλεῖδας»* (Ματθαίου ιστ΄ 19) καὶ ἄνοιξε τὴ θύρα τοῦ χριστιανισμοῦ: στὴν Πεντηκοστή (κεφ. β΄), στὴ Σαμάρεια (κεφ. η΄) καὶ στοὺς ἐθνικούς (κεφ. ι΄). Μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη, στάλθηκε νὰ προετοιμάσει τὸ πασχαλινὸ τραπέζι (Λουκᾶ κβ΄ 8) καὶ ἦταν αὐτὸς ποὺ σθεναρὰ ἀρνήθηκε στὸν Κύριο νὰ τοῦ πλύνει τὰ πόδια (Ἰωάννου ιγ΄ 11). Ἀργότερα προέτρεψε τὸν Ἰωάννη νὰ ρωτήσει τὸν Κύριο, ποιὸς ἦταν ἀνάμεσά τους ὁ προδότης (Ἰωάννου ιγ΄ 23, 24) καὶ ἔντονα διαβεβαίωσε τὸν Κύριο, ὅτι δὲν θὰ Τὸν ἀρνιόταν (Ματθαίου κστ΄ 33-35, Μάρκου ιδ΄ 29-31, Λουκᾶ κβ΄ 31-34, Ἰωάννου ιγ΄ 37, 38). Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δύο μαθητές, ἀποκοιμήθηκε (Ματθαίου κστ΄ 37-46, Μάρκου ιδ΄ 33-42) καὶ ἀργότερα προσπάθησε νὰ ὑπερασπιστεῖ τὸν Ἰησοῦ (Ἰωάννου ιη΄ 10, 11). Στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέως, ποὺ προσπάθησε νὰ σταθεῖ κοντὰ στὸν δικαζόμενο Κύριό Του, τρεῖς φορὲς Τὸν ἀρνήθηκε (Ματθαίου κστ΄ 58, 69-75, Μάρκου ιδ΄ 66-72, Λουκᾶ κβ΄ 54-62, Ἰωάννου ιη΄ 15-18, 25-27). Ἔκλαψε γι' αὐτή του τὴν πτώση, πικρά (Λουκᾶ κβ΄ 61, 62). Ἴσως, παρακολούθησε καὶ τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ (Πέτρου Α΄, ε΄ 1). Τὸ πρωῒ τῆς ἀναστάσεως μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη ἔτρεξε στὸν Τάφο (Ἰωάννου κ΄ 1-10), φαίνεται δὲ πὼς τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα, τοῦ φανερώθηκε προσωπικὰ ὁ Ἰησοῦς (πρὸς Κορινθίους Α΄ ιε΄ 5). Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἀργό-

τερα εἶπε στοὺς ἄλλους ἕξι στὸ πλοιάριο, ὅτι ὁ ἀναστημένος Κύριος στεκόταν στὴν παραλία, ὁ Πέτρος ἔπεσε στὴ θάλασσα, γιὰ νά ’ρθει πρῶτος κοντὰ στὸν Ἰησοῦ (Ἰωάννου κα΄ 1-23). Στὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς Ἐκκλησίας (Πράξεων α΄ - ιβ΄), βλέπουμε ὅτι ὁ Πέτρος ἀνέλαβε πρωτοβουλία μεταξὺ τῶν μαθητῶν γιὰ νὰ ἐκλέξουν αὐτὸν ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὴ θέση τοῦ Ἰούδα (Πράξεων α΄ 15-26), ὅτι ἐκήρυξε στὰ πλήθη τὴν Πεντηκοστή (β΄ 14-40) καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη ἔκανε τὸ πρῶτο ἀποστολικὸ θαῦμα, ποὺ ἔφερε καὶ τὸν διωγμό (Πράξεων γ΄ 1 - δ΄ 21). Ἀκολούθησε ἡ κεραυνοβόλος ἐπέμβαση στὴν ἁμαρτία τοῦ Ἀνανία καὶ τῆς Σαπφείρας (Πράξεων ε΄ 1-12) καὶ ἡ γιὰ λογαριασμὸ τῶν Δώδεκα ἀπολογία του στὸ Συνέδριο (Πράξεων ε΄ 27-41). Μὲ τὸν Ἰωάννη στάλθηκε στὴ Σαμάρεια (Πράξεων η΄ 14-24). Κατὰ τὴν περιοδεία του στὴν Ἰουδαία, θεράπευσε τὸν Αἰνέα καὶ ἀνάστησε τὴν Δορκάδα (Πράξεων θ΄ 32-43). Κατόπιν ὁράματος, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὸν Κορνήλιο στὴν Καισάρεια, ἀνοίγοντας ἔτσι τὴ θύρα στοὺς εἰδωλολάτρες νὰ εἰσέλθουν στὴν Ἐκκλησία (Πράξεων ι΄ 1-48). Κατὰ τὸν διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Ἀγρίππα τὸν Α΄ τὸ 44 μ.Χ., ὁ Πέτρος διέφυγε θαυματουργικὰ τὸν θάνατο (Πράξεων ιβ΄ 1-19). Ἀπὸ τὸ ιγ΄ κεφάλαιο τῶν Πράξεων, ἡ σκυτάλη δίνεται στὸν Παῦλο, τελευταία μνεία δὲ τοῦ Πέτρου γίνεται στὸ συνέδριο τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου προάσπισε τὴν ἐλευθερία τῶν ἐξ ἐθνῶν πιστῶν (Πράξεων ιε΄ 6-29). Ἡ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή (β΄ 11-21), ἀναφέρει μία ἐπίσκεψη τοῦ Πέτρου στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς Κορινθίους Α΄ ἐπιστολή (θ΄ 5), φαίνεται ὅτι ὁ Πέτρος ταξίδεψε πολύ, εὐαγγελιζόμενος προφανῶς τοὺς Ἰουδαίους.

Τὸ κεφάλαιο κα΄ 18, 9 τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου σαφῶς μιλάει γιὰ τὸν βίαιο μαρτυρικὸ θάνατο τὸν ὁποῖο εἶχε ὁ Πέτρος.

Πέραν αὐτοῦ ἡ Καινὴ Διαθήκη σιωπᾶ. Ἡ ἄποψη ὅτι ὑπῆρξε ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἐπὶ 25 χρόνια, δὲν στηρίζεται στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἡ δήλωση τοῦ Παύλου στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή *«προεθέμην πολλάκις ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς…»* (α΄ 13-14) θά ’ταν μιὰ ἀντίφαση στὴν ἄλλη δήλωσή του *«φιλοτιμούμενος εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ’ ἀλλοτρίου θεμελίου οἰκοδομῶ»* (ιε΄ 20, 21), ἐὰν ὑποθέσουμε ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ὁ ἱδρυτὴς καὶ ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Ἀκόμη, πῶς ἐξηγεῖται ἡ παράλειψη τοῦ Παύλου στὴν ἴδια ἐπιστολὴ νὰ τοῦ στείλει χαιρετισμό, ὅταν διαθέτει ἕνα ὁλόκληρο κεφάλαιο (ιστ΄) τῆς ἐπιστολῆς γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό;

Παῦλος

Τὸ ἑβραϊκό του ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται καὶ μέχρι τὸ κεφάλαιο ιγ΄ 9 τῶν Πράξεων, ἦταν Σαῦλος. Σὰν ρωμαῖος πολίτης ἔφερε προφανῶς ἀπὸ νέος καὶ τὰ δύο ὀνόματα *«Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος»*. Ὁ Ἀπόστολος αὐτὸς τῶν ἐθνῶν ἦταν προικοδοτημένος μὲ ἑλληνικὴ παιδεία, ρωμαϊκὴ ὑπηκοότητα καὶ ἑβραϊκὴ θρησκεία. Γεννήθηκε στὴν ἑλληνο-ρωμαϊκὴ πόλη τῆς Ταρσοῦ, ὅπου ἔμαθε καὶ τὴν τέχνη τοῦ σκηνοποιοῦ (Πράξεων ιη΄ 3). Γεννήθηκε ρωμαῖος πολίτης (Πράξεων κβ΄ 28), ὅμως ποτὲ δὲν ντράπηκε τὴν ἰουδαϊκή καταγωγή του (Πράξεων κα΄ 39 κ.ἄ.), γιὰ τὴν ὁποία καὶ καυχιόταν (πρὸς Κορινθίους Β΄ ια΄ 22) καὶ ἔτρεφε ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γιὰ

τοὺς ὁμοεθνεῖς του (πρὸς Ρωμαίους θ΄ 1, 2, ι΄ 1). Ἦταν γυιὸς Φαρισαίου (Πράξεων κγ΄ 6). Στὰ 13 του χρόνια προφανῶς, στάλθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου σπούδασε «*παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Γαμαλιήλ*» (Πραξ. κβ΄ 3, κστ΄ 4, 5). Ἡ πρώτη ἐμφάνιση στὶς Πράξεις, ὡς «*νεανίας*», εἶναι στὸ λιθοβολισμὸ τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου (Πράξεων ζ΄ 58). Ἀργότερα προβάλλεται ὡς ἡγετικὴ φυσιογνωμία, στὸ διωγμὸ τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας. Τὰ ἀναφερόμενα στὸ κεφάλαιο κστ΄ 10-11 τῶν Πράξεων, δείχνουν πόσο φανατικὰ προσηλωμένος ἦταν στὸν Ἰουδαϊσμό.

Βαδίζοντας πρὸς τὴ Δαμασκὸ τοῦ ἀποκαλύφθηκε ὁ Κύριος καὶ γεύτηκε τὴ θαυμαστὴ καὶ μεταμορφώνουσα χάρη τοῦ Χριστοῦ, στὴν ὁποία συχνὰ ἀναφέρεται (πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 16, 17, ιε΄ 10, πρὸς Γαλάτας α΄ 15, 16, πρὸς Ἐφεσίους γ΄ 7-9, πρὸς Τιμόθεον Α΄, α΄ 12-16). Ἡ θαυμαστή του πείρα περιγράφεται τρεῖς φορὲς στὰ κεφ. θ΄, κβ΄ καὶ κστ΄ τῶν Πράξεων. Ἡ ἐπιστροφή του αὐτὴ καὶ τὸ μήνυμά του δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν γνωστά (Πράξεων θ΄ 20-22). Νοιώθοντας δὲ τὴν ἀνάγκη τῆς μονώσεως καὶ πνευματικῆς περισυλλογῆς, κατέφυγε στήν Ἀραβία (πρὸς Γαλάτας α΄ 17). Ἡ περίοδος αὐτὴ τῆς ζωῆς του τοποθετεῖται στὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται στὸ κεφάλαιο Πράξεων θ΄ 22 -23. Τὸ κήρυγμά του τώρα στὴ Δαμασκό, ξεσήκωσε διωγμό (Πράξεων θ΄ 23-25, πρὸς Κορινθίους Β΄, ια΄ 22, 23). Ἀνέβηκε στὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ γνωρίσει τὸν Πέτρο (πρὸς Γαλάτας α΄ 18), ὁ δὲ Βαρνάβας τὸν εἰσήγαγε στοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους (Πράξεων θ΄ 26-28). Ὅταν ἡ θύρα ἀνοίχτηκε στὰ ἔθνη καὶ δημιουργήθηκε στὴν Ἀντιόχεια ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἐξ εἰδωλολατρῶν, ὁ Παῦλος στάλθηκε καὶ ὑπηρέτησε ἐκεῖ ἕνα χρόνο (ια΄ 20-26). Ἐδῶ

στήν Ἀντιόχεια, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ὀνομάστηκαν χριστιανοί, φανερώθηκε ἡ κλήση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν εὐαγγελισμὸ τῶν εἰδωλολατρικῶν Ἐθνῶν (Πράξεων ιγ΄ 1-3). Ἔτσι, ἄρχισαν οἱ ἱεραποστολικὲς περιοδείες.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ἄρχισε προφανῶς τὴν ἄνοιξη τοῦ ἔτους 48 μ.Χ. Ξεκίνησε μὲ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Κύπρου καὶ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθύπατου Σέργιου Παύλου (Πράξεων ιγ΄ 4-12). Συνεχίστηκε στὴ Μ. Ἀσία, ὅπου ἐπισκέφθηκε μαζὶ μὲ τὸν Βαρνάβα τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας, τὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, ὅπου *«σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ»* (Πράξεων ιγ΄ 45). Ἀκολούθως, μετὰ τὸν διωγμὸ τῶν φανατικῶν Ἰουδαίων, κατευθύνθηκαν Ν.Α. στὸ Ἰκόνιο καὶ στὰ Λύστρα, ὅπου μετὰ τὴν ἐντυπωσιακὴ ὑποδοχή, ἦρθε ὁ μεγάλος διωγμὸς καὶ λιθοβολισμός (Πράξεων ιδ΄ 1-20). Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα πῆγαν στὴ Δέρβη. Ἡ ἐπιστροφὴ στὴν Ἀντιόχεια, ἔγινε μέσω Λύστρων, Ἰκονίου, Ἀντιόχειας (τῆς Πισιδίας), Παμφυλίας, Πέργης, Ἀττάλειας (Πράξεων ιδ΄ 21-28). Ὁ Παῦλος ἀνήγγειλε τότε, ὅτι· *«ὁ Θεὸς ἤνοιξεν τοῖς ἔθνεσιν θύραν πίστεως»*.

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΗ, σχετίζεται στενὰ μὲ τὸ πρόβλημα ποὺ δημιούργησε στὴ νεοσύστατη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἡ διδασκαλία τῶν ἰουδαϊζόντων, στὴν ὁποία καὶ ὁ Πέτρος συμβιβάστηκε (πρὸς Γαλάτας β΄ 11-21). Ἡ σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων, ἔπειτα καὶ ἀπὸ τὶς μαρτυρίες τοῦ Πέτρου, τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα, ἔλαβε θέση στὸ θέμα, ἔτσι ποὺ ἡ διακονία στὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη συνεχίστηκε (Πράξεων ιε΄ 1-35). Ὁ Παῦλος μὲ τὸν Σίλα τώρα, διέρχεται τὴ Συρία καὶ Κιλικία· ἐπισκέπτεται τὴ Δέρβη

καὶ τὰ Λύστρα, ὅπου συναντᾶ καὶ παίρνει μαζί του τὸν Τιμόθεο (Πράξεων ιστ΄ 1-5). Ἡ κλήση τοῦ *«Μακεδόνος ἀνδρός»*, φέρνει τὴ δάδα τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Εὐρώπη. Μαζί τους τώρα εὑρίσκεται κι' ὁ Λουκᾶς ὅπως συμπεραίνεται ὅπως συμπεραίνεται ὅτι ὁ συγγραφέας τῶν Πράξεων χρησιμοποιεῖ τὸ πρῶτο κοινὸ πρόσωπο τοῦ πληθυντικοῦ· *«ἐζητήσαμεν νὰ ὑπάγωμεν»* (Πράξεων ιστ΄ 10). Πρῶτος σταθμὸς οἱ Φίλιπποι, μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Λυδίας, τὴ θεραπεία τῆς παιδίσκης καὶ τὴν φυλάκιση ποὺ ἐπακολούθησε (Πράξεων ιστ΄ 12-40). Ἀφίνοντας τὸν Λουκᾶ ἐδῶ, οἱ ὑπόλοιποι μέσω Ἀμφιπόλεως καὶ Ἀπολλωνίας, φτάνουν στὴ Θεσσαλονίκη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ ἀναχωροῦν καὶ καταφεύγουν στὴ Βέροια (Πράξεων ιζ΄ 1-15). Κι' ἐδῶ καταφτάνει ὁ διωγμός, ὁπότε ἀφίνοντας τὸν Σίλα καὶ τὸν Τιμόθεο, ὁ Παῦλος μόνος ἔρχεται διὰ θαλάσσης στὴν Ἀθήνα, ὅπου καὶ τὸ ἔξοχο κήρυγμά του στὸν Ἄρειο Πάγο (Πράξεων ιζ΄ 16-34). Ἀκολουθεῖ ἡ Κόρινθος, ὅπου μένει 18 μῆνες (Πράξεων ιη΄ 1-18) καὶ ἀπὸ ὅπου ἀποπλέει μὲ τὸν Ἀκύλα καὶ τὴν Πρίσκιλλα γιὰ τὴ Συρία.

Στὴν ΤΡΙΤΗ περιοδεία του, μετὰ ἀπὸ μία ἐπίσκεψη στὴ Γαλατία καὶ τὴ Φρυγία (Πράξεων ιη΄ 22, 23), ἀρχίζει ἕνα καρποφόρο ἔργο στὴν Ἔφεσο, ὅπου ἔμεινε τρία χρόνια (Πράξεων ιθ΄ 1-41, κ΄ 31), ἀρχικὰ στὴ Συναγωγὴ (3 μῆνες) καὶ ἔπειτα ἀνεξάρτητα στὴ σχολὴ κάποιου Τυράννου. Τελικά, ἕνας μεγάλος διωγμὸς ξεσηκώθηκε κι' ἐδῶ, ἀπὸ τοὺς κατασκευαστὲς τῶν εἰδώλων τῆς Ἀρτέμιδας. Τὰ ἀνησυχητικὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου, τὸν ὁδήγησαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνεργειῶν στὴν ἀποστολὴ τῆς πρὸς Κορινθίους Α΄ ἐπιστολῆς καὶ

προφανῶς σὲ μιὰ σύντομη ἐπίσκεψη (πρὸς Κορινθίους Β΄, ιβ΄ 14). Ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ἔστειλε τὸν Τίτο στὴν Κόρινθο, τὸν ὁποῖο καὶ συνάντησε ἀργότερα στὴ Μακεδονία. Γράφοντας ἐκεῖ τὴν πρὸς Κορινθίους Β΄ ἐπιστολή του, τὴν ἔστειλε μὲ τὸν Τίτο (β΄ 12, 13, ζ΄ 5-16, η΄ 6, 16-18). Ἀφοῦ προέτρεψε τοὺς πιστοὺς στὴ Μακεδονία, δαπάνησε τοὺς τρεῖς χειμερινοὺς μῆνες στὴν Κόρινθο (Πράξεων κ΄ 2, 3), ἀπ' ὅπου ἔγραψε καὶ τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του (ιε΄ 22-29, ιστ΄ 1, 23). Τὸ σχέδιο νὰ συνοδεύσει ἀπὸ τὴν Κόρινθο τὴ λογία γιὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ματαιώθηκε κατόπιν τῆς *«γενομένης ἐπιβουλῆς»* καὶ ἐπέστρεψε μέσω Μακεδονίας. Ἀπὸ τοὺς Φιλίππους μὲ τὸν Λουκᾶ, προχώρησαν στὴν Τρωάδα ὅπου συναντήθηκαν μὲ τοὺς ἐκλεγέντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὴ μεταφορὰ τῆς λογίας (Πράξεων κ΄ 3-12). Πέρασαν: Μυτιλήνη, Σάμο, Μίλητο, ὅπου καὶ ἡ συνάντηση μὲ τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου (κ΄ 17-38). Κῶς, Ρόδος, Πάταρα, Κύπρος, Τῦρος, Καισάρεια, μνημονεύονται στὴ διαδρομὴ τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Στὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Ὁ Παῦλος συνελήφθηκε καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ ἁλυσίδα δικῶν καὶ ἐξευτελισμῶν (Χιλίαρχος, Φῆλιξ, Φῆστος, Ἀγρίππας) ἐπικαλούμενος τὸν Καίσαρα, ὁδηγήθηκε δέσμιος στὴ Ρώμη (Πράξεων κα΄ 15 - κστ΄).

Τὸ ταξίδι του, μέσω Σιδῶνος, Μύρων, Κρήτης, Μελίτης καὶ Συρακουσῶν, ἦταν γεμάτο περιπέτειες. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀποστόλου ὑπῆρξε θαυμαστή (Πράξεων κζ΄- κη΄ 14). Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, τὸν προϋπάντησαν στὴν Ἀππία ὁδό, ἡ παρουσία τους δὲ ἐνεθάρρυνε τὸν καταπονημένο αὐτὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ.

ПАВЛО

Ἦταν προφανῶς, φθινόπωρο τοῦ 60 μ.Χ. Συνοδοί του ἦταν ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Ἀρίσταρχος. Ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἔγραψε τότε τὶς γνωστὲς ὡς *«Ἐπιστολὲς τῆς αἰχμαλωσίας»*· πρὸς Κολασσαεῖς, πρὸς Φιλήμονα, πρὸς Ἐφεσίους καὶ πρὸς Φιλιππησίους. Μετὰ δύο χρόνια, ἂν καὶ οἱ Γραφὲς σιωποῦν, φαίνεται ὅτι ἀπελευθερώθηκε.

Ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν Ποιμαντορικῶν Ἐπιστολῶν του, συνάγεται ὅτι ἡ πρὸς Τιμόθεο Α΄ καὶ ἡ πρὸς Τίτο, γράφτηκαν πρὸ τοῦ μεγάλου διωγμοῦ τοῦ Νέρωνα. Ἀπὸ νύξεις δὲ τῶν ἰδίων Ἐπιστολῶν, φαίνεται ὅτι τὴν ἄνοιξη ἴσως τοῦ 63 μ.Χ. ὁ Παῦλος ταξίδεψε καὶ ἐπισκέφτηκε τὴν Ἔφεσο, ἐγκατέστησε ἐκεῖ τὸν Τιμόθεο καὶ προχώρησε στὴ Μακεδονία (πρὸς Τιμόθεον Α΄, α΄ 3). Ἄφησε τὸν Τίτο στὴν Κρήτη καὶ τοῦ ἀναφέρει τὸ σχέδιό του νὰ περάσει τὸν χειμώνα στὴ Νικόπολη (α΄ 5, γ΄ 12). Ἀπὸ κεῖ, ἴσως νὰ ἐπιχείρησε νὰ μεταβεῖ στὴν Ἱσπανία, καὶ ἐργάστηκε ἐκεῖ ὡς τὸ ξέσπασμα τῶν διωγμῶν τοῦ Νέρωνα τὸ φθινόπωρο τοῦ ἔτους 64 μ.Χ. Ἡ πρὸς Τιμόθεον Β΄ ἐπιστολὴ κάνει σαφές, ὅτι ὁ Παῦλος βρίσκεται ξανὰ αἰχμάλωτος, μάλιστα ἡ φυλάκισή του τώρα εἶναι αὐστηρή· *«μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος»* (β΄ 9), καὶ δὲν βλέπει τὸ ἐνδεχόμενο ἀπελευθερώσεώς του (δ΄ 6-8). Ἐκτελέστηκε στὴ Ρώμη, πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 66 ἢ ἀρχὲς τοῦ ἔτους 67 μ.Χ. Ἡ παράδοση λέει ὅτι ἀποκεφαλίστηκε στὴν Ὄστια ὁδό.

Μέρος Β΄

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος παράδειγμα μετανοίας

Ἡ πτώση τοῦ Πέτρου

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀρνήθηκε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Στὴν πτώση τὸν ὁδήγησαν ἑπτὰ ἀδυναμίες ποὺ προηγήθηκαν καὶ τὴν προετοίμασαν. Ἦσαν:

1. Ἡ ἀμφιβολία

Σὲ δύο περιστατικὰ φαίνεται ἡ ἀμφιβολία ποὺ κυρίευσε τὸν Πέτρο:

α΄. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς περιπατεῖ πάνω στὰ νερὰ τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδας ἢ Γενησαρὲτ καὶ κατευθύνεται πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ποὺ βρίσκονται στὸ πλοῖο στὴν μέση τῆς λίμνης. Ὁ Πέτρος ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ πάει κοντά Του βαδίζοντας καὶ αὐτὸς πάνω στὰ κύματα. Ὁ Κύριος τὸν καλεῖ. Ὁ Πέτρος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ ἀρχίζει νὰ βαδίζει πάνω στὰ κύματα, αἰσθανόμενος ὅμως τὸν δυνατὸ ἄνεμο φοβήθηκε καὶ τότε ἄρχισε νὰ βυθίζεται :

«Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν

ἐπὶ τῆς θαλάσσης. καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σὲ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα· ὁ δὲ εἶπεν, Ἐλθέ. καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας; καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ» (Ματθ. ιδ' 22-33).

Δηλαδή: *«Ἀμέσως ὕστερα ὁ Ἰησοῦς ὑποχρέωσε τοὺς μαθητὲς νὰ μποῦν στὸ καΐκι καὶ νὰ πᾶνε νὰ τὸν περιμένουν στὴν ἀπέναντι ὄχθη, ὡσότου αὐτὸς διαλύσει τὰ πλήθη. Κι ἀφοῦ διέλυσε τὰ πλήθη, ἀνέβηκε μόνος του στὸ βουνὸ νὰ προσευχηθεῖ. Ὅταν βράδιασε ἦταν μόνος του ἐκεῖ. Τὸ καΐκι στὸ μεταξὺ βρισκόταν κιόλας στὴ μέση τῆς λίμνης καὶ τὸ παίδευαν τὰ κύματα, γιατὶ ἦταν ἀντίθετος ὁ ἄνεμος. Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἦρθε ὁ Ἰησοῦς κοντά τους περπατώντας πάνω στὴ λίμνη. Οἱ μαθητές, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περπατάει πάνω στὴ λίμνη, τρόμαξαν· ἔλεγαν πὼς εἶναι φάντασμα κι ἔβαλαν τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ἀμέσως ὅμως ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε καὶ τοὺς εἶπε: "Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶστε". Ὁ Πέτρος τοῦ ἀποκρίθηκε: "Κύριε, ἂν εἶσαι ἐσύ, δῶσε μου ἐντολὴ νὰ ἔρθω κοντά σου περπατών-*

τας στὰ νερά". Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: "Ἔλα". Κατέβηκε τότε ἀπὸ τὸ πλοῖο ὁ Πέτρος κι ἄρχισε νὰ περπατάει πάνω στὰ νερὰ γιὰ νὰ πάει στὸν Ἰησοῦ. Βλέποντας ὅμως τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο φοβήθηκε, κι ἄρχισε νὰ καταποντίζεται· ἔβαλε τότε τὶς φωνές: "Κύριε, σῶσε με!" Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ λέει: "Ὀλιγόπιστε, γιατὶ σ' ἐπίασε ἡ ἀμφιβολία;" Καὶ μόλις ἀνέβηκαν στὸ καΐκι κόπασε ὁ ἄνεμος. Κι ὅσοι ἦταν στὸ καΐκι ἦρθαν καὶ τὸν προσκύνησαν λέγοντας: "Ἀληθινά, εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!"».

Τὸν νίκησε ἡ ἀμφιβολία.

β΄. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς βρίσκεται στὰ μέρη τῆς Καισάρειας τῆς Φιλίππου ὁλοκληρώνοντας τὴν τελευταία περιοδεία Του. Ἔχει ἀποφασίσει νὰ κατευθυνθεῖ πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Σὲ μία συζήτηση μὲ τοὺς μαθητές Του προλέγει τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασή Του ποὺ θὰ συνέβαιναν μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες περίπου, ὅταν θὰ βρίσκονταν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Πέτρος ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ νὰ λυπηθεῖ τὸν ἑαυτό Του καὶ νὰ μὴν πάει στὰ Ἱεροσόλυμα. Πάλι ἡ ἀμφιβολία τὸν ἐπηρέασε.

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι. καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων· Ἵλεώς σοι, Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο. ὁ δὲ στραφεὶς εἶπε τῷ Πέτρῳ· Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων» (Ματθαίου ιστ΄ 21-23).

Δηλαδή: *«Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ φανερώνει στοὺς μαθητές του πώς πρέπει νὰ πάει στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ πάθει πολλὰ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ νὰ θανατωθεῖ καὶ ν' ἀναστηθεῖ τὴν τρίτη μέρα. Κι ἀφοῦ τὸν πῆρε κατὰ μέρος ὁ Πέτρος, ἄρχισε νὰ τὸν μαλώνει καὶ νὰ τοῦ λέει: "Θεὸς φυλάξοι, Κύριε! νὰ μὴ σοῦ συμβεῖ αὐτό!" Κι ὁ Ἰησοῦς γύρισε καὶ εἶπε στὸν Πέτρο: "φύγε ἀπὸ μπροστά μου, σατανᾶ! Ἐσὺ μοῦ γίνεσαι ἐμπόδιο, γιατὶ δὲ σκέφτεσαι ὅπως θέλει ὁ Θεός, ἀλλὰ ὅπως θέλουν οἱ ἄνθρωποι"».*

2. Ἡ ὑπερηφάνεια

Στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ ὅπου πραγματοποιήθηκε ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος ὁ Κύριος προλέγει τὴν ἄρνηση τοῦ Πέτρου. Ὁ Πέτρος ὅμως διακηρύττει μὲ αὐτοπεποίθηση καὶ σιγουριά, ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Κύριο. Τὰ γεγονότα ὅμως τὸν διέψευσαν, διότι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τρεῖς φορὲς ἀρνήθηκε τὸν Κύριο.

«Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται, πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα· ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· καὶ εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ' οὐκ ἐγώ. καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι ὅτι σὺ σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι τρὶς ἀπαρνήσῃ με. ὁ δὲ Πέτρος ἐκ περισσοῦ ἔλεγε μᾶλλον· Ἐὰν με δέῃ συναποθανεῖν σοι, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον» (Μάρκου ιδ΄ 27-35).

Δηλαδή: *«Τοὺς λέει τότε ὁ Ἰησοῦς: "Ὅλοι θὰ χάσετε τὴν ἐμπιστοσύνη σας σ' ἐμένα αὐτὴ τὴ νύχτα· ὅπως τὸ λέει κι ἡ Γραφή: θὰ χτυπήσω καὶ θὰ θανατώσω τὸν ποιμένα, καὶ θὰ διασκορπιστοῦν τὰ πρόβατα. Μετὰ τὴν ἀνάστασή μου ὅμως θὰ σᾶς περιμένω στὴ Γαλιλαία, ὅπου θὰ πάω πρὶν ἀπὸ σᾶς". Ὁ Πέτρος τότε τοῦ εἶπε: "Κι ἂν ὅλοι χάσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους σ' ἐσένα, ἐγὼ ὅμως ὄχι". Τότε τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς: "Σὲ βεβαιώνω πώς ἐσὺ σήμερα κιόλας, αὐτὴ τὴ νύχτα, πρὶν λαλήσει δύο φορὲς ὁ πετεινός, τρεῖς φορὲς θὰ ἀρνηθεῖς πώς μὲ ξέρεις". Ο Πέτρος ὅμως ἀκόμη πιὸ ἔντονα βεβαίωνε: "Δὲ θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ, κι ἂν ἀκόμη χρειαστεῖ νὰ πεθάνω μαζί σου". Τὰ ἴδια ἔλεγαν κι ὅλοι οἱ ἄλλοι».*

Εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ γκρεμισθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ εἶναι προσεκτικοὶ στὴν πνευματικὴ ζωή τους λέγοντας: *«Ὁ δοκῶν ἑστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ»* (Πρὸς Κορινθίους Α΄ ι΄ 12).

Δηλαδή: *«Ὅποιος νομίζει ὅτι στέκεται καλὰ στὰ πόδια του, καλύτερα ἂς προσέχει νὰ μὴν πέσει».*

3. Ὁ ὕπνος - ἡ ραστώνη

Ὅταν ὁ Κύριος πῆγε νὰ προσευχηθεῖ στὴν Γεθσημανῆ πῆρε μαζί Του τοὺς τρεῖς μαθητές Του ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦταν καὶ ὁ Πέτρος. Γρήγορα ὅμως τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

«Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι. καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ

ἀδημονεῖν καὶ λέγει αὐτοῖς· Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε. καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ προσηύχετο ἵνα εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα, καὶ ἔλεγεν· Ἀββᾶ ὁ πατήρ, πάντα δυνατά σοι, παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο· ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλ' εἴ τι σύ καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι; γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών. καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καταβαρυνόμενοι, καὶ οὐκ ἤδεισαν τί ἀποκριθῶσιν αὐτῷ. καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν· ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ὁ παραδιδούς με ἤγγικε» (Μάρκου ιδ' 32-42)

Δηλαδή: *«Ἔρχονται σ' ἕναν τόπο ποὺ τ' ὄνομά του εἶναι Γεθσημανῆ, καὶ λέει ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές του: "Καθίστε ἐδῶ ὥσπου νὰ προσευχηθῶ". Παίρνει μαζί του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἄρχισε νὰ συνταράζεται καὶ νὰ ἀγωνιᾶ. Τότε τοὺς λέει: "Περίλυπη μέχρι θανάτου εἶναι ἡ ψυχή μου· περιμένετε ἐδῶ καὶ μείνετε ξάγρυπνοι". Κι ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε λίγο, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ καὶ προσευχόταν νὰ γλιτώσει ἂν εἶναι δυνατό, ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὥρα. "Ἀββᾶ, Πατέρα", ἔλεγε, "ὅλα εἶναι δυνατὰ γιὰ σένα· γλίτωσέ με ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτήρι· ἂς μὴ γίνει ὅμως τὸ δικό μου θέλημα ἀλλὰ τὸ δικό*

σου". Ἔρχεται πίσω καὶ τοὺς εὑρίσκει νὰ κοιμοῦνται, καὶ λέει στὸν Πέτρο: "Σίμων, κοιμᾶσαι; Δὲν μπορέσατε νὰ μείνετε ἄγρυπνοι οὔτε μία ὥρα; Μείνετε ἄγρυπνοι καὶ προσεύχεστε, γιὰ νὰ μὴ σᾶς νικήσει ὁ πειρασμός· τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμο, ἡ σάρκα ὅμως ἀδύναμη". Καὶ πάλι ἀπομακρύνθηκε καὶ προσευχήθηκε μὲ τὰ ἴδια λόγια. Γύρισε καὶ τοὺς βρῆκε πάλι νὰ κοιμοῦνται· τὰ μάτια τους ἦταν βαριὰ ἀπὸ τὴ νύστα καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Ἔρχεται γιὰ τρίτη φορὰ καὶ τοὺς λέει: "Κοιμᾶστε ἀκόμα καὶ ξεκουράζεστε; φτάνει. Ἦρθε ἡ ὥρα. Νά, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου παραδίνεται στὰ χέρια ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν. Σηκωθεῖτε, πρέπει νὰ πηγαίνουμε· νά, ἔφτασε αὐτὸς ποὺ θὰ μὲ προδώσει».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἀποτινάξουν τὴν ραθυμία ἀπὸ τὴν ψυχή τους:

«Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν» (Πρὸς Ρωμαίους ιγ΄11).

Δηλαδή: *«Ὅλα αὐτὰ σᾶς τὰ λέω ἐπειδή, ὅπως ξέρετε, εἶναι κοντὰ τὸ τέλος. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ξυπνήσετε ἀπὸ τὸν ὕπνο. Γιατὶ τώρα ἡ τελικὴ σωτηρία βρίσκεται πιὰ κοντὰ μας παρὰ τότε ποὺ πιστέψαμε».*

Ἡ ραστώνη κάμπτει τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς.

4. Τὸ χτύπημα

Ὅταν ἦρθαν οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες καὶ οἱ ὑπηρέτες τῶν Ἀρχιερέων νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ στὴν Γεθσημανῆ ὁ Πέτρος συμπεριφέρθηκε βίαια, χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι του ἕνα ὑπηρέτη καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτί. Ὁ Κύριος τὸν ἐπιτίμησε καὶ τὸν προέτρεψε νὰ μὴν εἶ-

ναι βίαιος: «*Ταῦτα εἰπὼν Ἰησοῦς ἐξῆλθεν σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. ᾔδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅτι πολλάκις συνήχθη καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπεῖραν καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων. Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ᾽ αὐτὸν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα ζητεῖτε; ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι. εἱστήκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν μετ᾽ αὐτῶν. ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσον χαμαί. πάλιν οὖν αὐτούς ἐπηρώτησε· Τίνα ζητεῖτε; οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Εἶπον ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε τούτους ὑπάγειν· ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὃν εἶπεν, ὅτι οὓς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα. Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν εἵλκυσεν αὐτὴν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος. εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατὴρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;*» (Ἰωάννου ιη΄ 1-11)

Δηλαδή: «*Ἀφοῦ προσευχήθηκε ὁ Ἰησοῦς, βγῆκε μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του καὶ πῆγαν στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων. Ἐκεῖ ἦταν ἕνας κῆπος, ὅπου μπῆκε ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητές του. Αὐτὸν τὸν τόπο τὸν ἤξερε κι ὁ Ἰούδας, αὐτὸς ποὺ τὸν πρόδωσε, γιατὶ πολλὲς φορὲς πήγαινε ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του. Ἔρχεται, λοιπόν, ἐκεῖ ὁ Ἰούδας μὲ Ρω-*

μαίους στρατιῶτες καὶ φρουροὺς τοῦ ναοῦ, ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ἦταν ὁπλισμένοι καὶ κρατοῦσαν δαυλοὺς καὶ λυχνάρια στὰ χέρια τους. Ὁ Ἰησοῦς τὰ ἤξερε ὅλα ὅσα τὸν περίμεναν· προχώρησε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρας τους καὶ τοὺς ρωτάει: "Ποιὸν ζητᾶτε;" "Τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ", τοῦ ἀποκρίνονται. Τοὺς λέει ὁ Ἰησοῦς: "Ἐγώ εἶμαι". Ὁ Ἰούδας ποὺ τὸν εἶχε προδώσει στεκόταν κι αὐτὸς ἐκεῖ ἀνάμεσά τους. Μόλις, λοιπόν, τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς "ἐγώ εἶμαι", πισωδρόμησαν κι ἔπεσαν καταγῆς. Τότε τοὺς ρώτησε πάλι: "Ποιὸν ζητᾶτε;" κι αὐτοὶ εἶπαν: "Τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ". "Σᾶς εἶπα ὅτι ἐγώ εἶμαι", τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. "Ἂν, λοιπόν, γυρεύετε ἐμένα, ἀφῆστε τους αὐτοὺς νὰ φύγουν". Ἔτσι ἐκπληρώθηκε ὁ λόγος ποὺ εἶχε πεῖ: "Δὲν ἄφησα νὰ χαθεῖ οὔτε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἐμπιστεύτηκες". Ὁ Σίμων Πέτρος εἶχε ἕνα μαχαίρι· τὸ τραβάει, χτυπάει τὸ δοῦλο τοῦ ἀρχιερέα καὶ τοῦ κόβει τὸ δεξιὸ αὐτί. Τὸ ὄνομα τοῦ δούλου ἦταν Μάλχος. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν Πέτρο: "Βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη. Θέλεις νὰ μὴν πιῶ τὸ ποτήρι ποῦ ὅρισε ὁ Πατέρας γιὰ μένα;"

5. Ἐξ ἀποστάσεως

Ὁ Πέτρος ἀκολουθοῦσε ἐξ ἀποστάσεως τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὅταν συνελήφθηκε καὶ μεταφερόταν στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέως ὅπου θὰ γινόταν ἡ δίκη. Ὁ φόβος κυριαρχοῦσε μέσα του.

«Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν ἤγαγον καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως· ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει μακρόθεν» (Λουκᾶ κβ΄ 54).

Δηλαδή: *«Ἀφοῦ ἔπιασαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἔβαλαν μέσα στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα. Ὁ Πέτρος ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριά».*

6. Συντροφιὰ μὲ τοὺς ἀπίστους

Στὴν αὐλὴ τοῦ Ἰουδαίου Ἀρχιερέως ὁ Πέτρος κάθησε ἀνάμεσα στοὺς ἄπιστους.

«Ἁψάντων δὲ πυρὰν ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς καὶ συγκαθισάντων αὐτῶν ἐκάθητο ὁ Πέτρος ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Λουκᾶ κβ΄ 55).

Δηλαδή: *«Ἄναψαν φωτιὰ στὴ μέση της αὐλῆς καὶ κάθισαν ὅλοι γύρω. Ἀνάμεσά τους κάθισε κι ὁ Πέτρος».*

Τὸ περιβάλλον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ ἐπέδρασε καταλυτικὰ στὴν ψυχή Του ὥστε φοβισμένος καὶ δειλὸς νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Κύριο του.

7. Ἡ ἄρνηση

Ὅσα προηγήθηκαν κυοφόρησαν μία πτώση ποὺ ἦταν ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου μὲ ὅρκο, ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

«Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη τις καθήμενον πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀτενίσασα αὐτῷ εἶπε· Καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν· ὁ δὲ ἠρνήσατο λέγων· Γύναι, οὐκ οἶδα αὐτόν. καὶ μετὰ βραχὺ ἕτερος ἰδὼν αὐτὸν ἔφη· Καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν· Ἄνθρωπε, οὐκ εἰμί. καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς ἄλλος τις διισχυρίζετο λέγων· Ἐπ᾽ ἀληθείας καὶ οὗτος μετ᾽ αὐτοῦ ἦν· καὶ γὰρ Γαλιλαῖός ἐστιν. εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἄνθρωπε, οὐκ οἶδα ὃ λέγεις. καὶ παραχρῆμα, ἔτι λαλοῦντος αὐτοῦ, ἐφώνησε ἀλέκτωρ. καὶ

στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ, καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶπεν αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι ἀπαρνήσῃ με τρίς· καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς» (Λουκᾶ κβ΄ 56-62).

Δηλαδή: *«Κάποια ὑπηρέτρια ποὺ τὸν εἶδε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιά, τὸν κοίταξε καὶ εἶπε: "Ἦταν κι αὐτὸς μαζί του". Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε λέγοντας: "Γυναίκα δὲν τὸν γνωρίζω". Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν εἶδε κάποιος ἄλλος καὶ εἶπε: "Κι ἐσὺ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι". Ὁ Πέτρος ὅμως εἶπε: "Ἄνθρωπέ μου, δὲν εἶμαι". Ἀφοῦ πέρασε περίπου μία ὥρα, κάποιος ἄλλος ἐπέμενε λέγοντας: "Ἀσφαλῶς ἦταν κι αὐτὸς μαζί του, γιατὶ εἶναι καὶ Γαλιλαῖος". Εἶπε τότε ὁ Πέτρος: "Ἄνθρωπέ μου, δὲν καταλαβαίνω τὶ λές"· κι ἀμέσως ἐνῶ ἀκόμα μιλοῦσε, λάλησε ὁ πετεινός. Τότε ὁ Κύριος γύρισε, ἔριξε μία ματιὰ στὸν Πέτρο, κι ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ: "Προτοῦ λαλήσει ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές". Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Πέτρος βγῆκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πικρά».*

Ἡ ἀνόρθωση τοῦ Πέτρου

Ὁ Πέτρος ὅμως μετανόησε καὶ ἐπανόρθωσε τὴν στάση του ἀπέναντι στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Θὰ ἐπισημάνουμε τὰ ἑπτὰ βήματα ποὺ ὁδήγησαν τὸν ἀπόστολο Πέτρο στὴν ἀνόρθωση. Ἦσαν:

1. Ἡ προσευχὴ καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει στὸν Πέτρο τὸν πειρασμὸ ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτεθεῖ καὶ τὸν πληροφορεῖ, ὅτι Ἐκεῖνος θὰ προσευχηθεῖ γι' αὐτὸν νὰ μὴν χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του. «*Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον· ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου*» (Λουκᾶ κβ΄ 31-32).

Δηλαδή: «*Εἶπε ἐπίσης ὁ Κύριος: "Σίμων, Σίμων! Ὁ σατανᾶς ζήτησε νὰ σᾶς δοκιμάσει σάν τὸ σιτάρι στὸ κόσκινο. Ἐγώ ὅμως προσευχήθηκα γιὰ σένα, νὰ μὴ σὲ ἐγκαταλείψει ἡ πίστη σου. Κι ἐσὺ ὅταν ξαναβρεῖς τὴν πίστη σου, στήριξε τοὺς ἀδελφούς σου"*».

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνῶ δικαζόταν ἀπὸ τὸ Ἰουδαϊκὸ Μέγα Συνέδριο, ὅταν λάλησε ὁ πετεινὸς στράφηκε στὸν Πέτρο, ποὺ τὸν εἶχε ἀρνηθεῖ καὶ τὸν κοίταξε.

«*Καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ, καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶπεν αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι ἀπαρνήσῃ με τρίς*» (Λουκᾶ κβ΄ 61).

Δηλαδή: «*Τότε ὁ Κύριος γύρισε, ἔριξε μία ματιὰ στὸν Πέτρο, κι ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ: "Προτοῦ λαλήσει ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές"*».

Μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἔλεγε στὸν Πέτρο ὅτι σὲ προειδοποίησα, δὲν πρόσεξες, νὰ ποὺ συνέβη.

2. Η μετάνοια τοῦ ἀποστόλου Πέτρου

Ὁ Πέτρος μετὰ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀμέσως συνῆλθε, βγῆκε ἀπὸ τὴν αὐλὴ ποὺ καθόταν καὶ ἔκλαψε γιὰ τὴν πτώση του. *«Ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαψε πικρῶς»* (Λουκᾶ κβ΄ 62).

Δηλαδή: *«Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Πέτρος βγῆκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πικρά».*

Τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας καθαρίζουν τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ γιὰ τὴν πτώση.

3. Η ἐπίσκεψη στὸ μνῆμα

Ὁ Πέτρος τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ λαχτάρα ἔτρεξε πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου δείχνοντας τὸν πόθο του νὰ βεβαιωθεῖ γιὰ τὴν ἀνάστασή Του.

«Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωΐ σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια, οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς

κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον» (Ἰωάννου κ΄ 1-7).

Δηλαδή: *«Τὴν πρώτη μέρα μετὰ τὸ Σάββατο, τὸ πρωί, κι ἐνῶ ἀκόμα ἦταν σκοτεινά, ἔρχεται ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ στὸ μνῆμα καὶ βλέπει τὴν πέτρα μετατοπισμένη ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος. Τρέχει, λοιπόν, καὶ πηγαίνει στὸ Σίμωνα Πέτρο καὶ στὸν ἄλλο μαθητὴ ποὺ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀγαποῦσε. καὶ τοὺς λέει: "Πῆραν τὸν Κύριο ἀπὸ τὸ μνῆμα καὶ δὲν ξέρουμε ποῦ τὸν ἔβαλαν". Βγῆκαν τότε ἔξω ὁ Πέτρος κι ὁ ἄλλος μαθητὴς κι ἔρχονταν στὸ μνῆμα. Ἔτρεχαν κι οἱ δύο μαζί. Ὁ ἄλλος μαθητὴς ὅμως ἔτρεξε γρηγορότερα ἀπὸ τὸν Πέτρο κι ἔφτασε πρῶτος στὸ μνῆμα. Σκύβει μέσα νὰ δεῖ καὶ βλέπει τὶς νεκρικὲς πάνινες λουρίδες στὸ ἔδαφος, δὲν μπῆκε ὅμως μέσα. Ἔφτασε μετὰ κι ὁ Σίμων Πέτρος, ποὺ ἐρχόταν πίσω του, καὶ μπῆκε μέσα στὸ μνῆμα. Ἐκεῖ βλέπει στὸ ἔδαφος τὶς πάνινες λουρίδες κάτω, καὶ τὸ σουδάριο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν δέσει τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ νὰ μὴν εἶναι μαζὶ μὲ τὶς λουρίδες, ἀλλὰ σὲ μία μεριὰ τυλιγμένο χωριστά».*

4. Τὸ μήνυμα τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Πέτρο μὲ τοὺς Ἀγγέλους

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς παντογνώστης γνωρίζοντας τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει στὴν ψυχὴ τοῦ Πέτρου δίνει ἕνα ἐνθαρρυντικὸ μήνυμα στὸν Πέτρο μὲ τοὺς Ἀγγέλους. Δείχνει ὅτι δὲν τὸν ἔχει ἀπορρίψει.

Ἄγγελος διαμηνύει στὶς Μυροφόρες γυναῖκες τὶ πρέπει νὰ κάνουν.

«Ἀλλ' ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ

Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν» (Μάρκου ιστ΄ 7).

Δηλαδή: *«Πηγαίνετε τώρα καὶ πεῖτε στοὺς μαθητές του καὶ στὸν Πέτρο: "πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴν Γαλιλαία καὶ σᾶς περιμένει· ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε, ὅπως σᾶς τὸ εἶπε"».*

5. Η συνάντηση με τὸν Κύριο

Ὅταν οἱ μαθητὲς ἐπέστρεψαν ἀπὸ τοὺς Ἐμμαοὺς οἱ ὑπόλοιποι ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι στὰ Ἱεροσόλυμα ἐπιβεβαίωσαν ὅτι ὁ Κύριος ἀναστήθηκε καὶ ἐμφανίσθηκε στὸν Πέτρο. *«Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι»* (Λουκᾶ κδ΄ 34). Δηλαδή: *«ὅτι πραγματικὰ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καὶ φανερώθηκε στὸ Σίμωνα».* Αὐτὴ ἡ ἰδιαιτέρα συνάντηση στήριξε τὸν Πέτρο στὴν πορεία του πρὸς τὴν ἀποκατάσταση.

6. Η δημόσια ὁμολογία

Ἡ μετάνοια τοῦ Πέτρου ἐπισφραγίσθηκε μὲ τὴν δημόσια ὁμολογία του, μπροστὰ στοὺς ἄλλους μαθητὲς στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος.

«Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ ἀρνία μου. λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου. λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ

πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Βόσκε τὰ πρόβατά μου» (Ἰωάννου κα΄ 15-18).

Δηλαδή: *«Ὅταν λοιπόν, ἔφαγαν, λέει ὁ Ἰησοῦς στὸ Σίμωνα Πέτρο: "Σίμων, γιὲ τοῦ Ἰωνᾶ, μ' ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπ' ὅσο αὐτοὶ ἐδῶ;" "Ναί, Κύριε", τοῦ ἀπαντάει ὁ Πέτρος, "ἐσὺ ξέρεις πώς σ' ἀγαπῶ". Τοῦ λέει τότε: "Βόσκε τ' ἀρνιά μου". Τὸν ρωτάει πάλι γιὰ δεύτερη φορά: "Σίμων, γιὲ τοῦ Ἰωνᾶ, μ' ἀγαπᾶς;" "Ναί, Κύριε", τοῦ ἀποκρίνεται, "ἐσὺ ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ". Τοῦ λέει τότε: "Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου". Τὸν ρωτάει γιὰ τρίτη φορά: "Σίμων, γιὲ τοῦ Ἰωνᾶ, μ' ἀγαπᾶς;" Στενοχωρήθηκε ὁ Πέτρος πού τὸν ρώτησε γιὰ τρίτη φορὰ "μ' ἀγαπᾶς;" καὶ τοῦ ἀπαντάει: "Κύριε, ἐσὺ τὰ ξέρεις ὅλα· ἐσὺ ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ". Τοῦ λέει τότε ὁ Ἰησοῦς: "βόσκε τὰ πρόβατά μου"».*

7. Τὸ ἀτρόμητο κήρυγμα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς

Ὅλα αὐτὰ ἐμψύχωσαν τὸν ἀπόστολο Πέτρο ὥστε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νὰ κάμει ἕνα θαραλλέο καὶ χωρὶς φόβο κήρυγμα.

«Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου» (Πράξεων β΄ 14 καὶ ἑξῆς).

Δηλαδή: *«Τότε σηκώθηκε ὁ Πέτρος μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἕντεκα ἀποστόλους καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ τοὺς εἶπε: "Ἰουδαῖοι κι ὅλοι ἐσεῖς ποὺ βρίσκεστε στὴν Ἱε-*

ρουσαλήμ! θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὶ συμβαίνει, κι ἀκοῦστε καλὰ τὰ λόγια μου"».

Παῦλος, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἕνα

Τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Παῦλος σκιαγραφεῖ τὸ πορτραῖτο του στὴν ἐν συνεχείᾳ φράση:

«Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ» (Πρὸς Ἐφεσίους γ΄ 8).

Δηλαδή: *«Σ' ἐμένα, τὸν πιὸ ἀσήμαντο ἀπ' ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἔδωσε ὁ Θεὸς αὐτὴ τὴ χάρη, νὰ κηρύξω στοὺς ἐθνικοὺς τὸν ἀνεξερεύνητο πλοῦτο τοῦ Χριστοῦ».*

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ χωρίο προκύπτουν τὰ ἑξῆς:

α. Ἡ ταπείνωσή του: *«Εἰς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον πάντων τῶν ἁγίων».*

β. Τὸ χάρισμά του: *«ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη».*

γ. Ἡ ἀποστολή του: *«νὰ εὐαγγελίσω».*

δ. Τὸ πεδίο του: *«μεταξὺ τῶν ἐθνῶν».*

ε. Τὸ θέμα του: *«τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ».*

Ἡ καύχηση τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Ὅλοι μας γιὰ κάτι καυχώμαστε. Ἄλλος γιὰ τὴν καταγωγή του. Ἄλλος γιὰ τὴν ἀξιά του. Ἄλλος γιὰ τὰ ἐπιτεύγματά του. Ἄλλος γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἀγαθῶν καὶ πλούτου. Ἂς ἀκούσουμε ἕνα χριστιανὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποὺ κάποτε διακήρυξε ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ζοῦσαν *«ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες»* (Β΄ Κορινθίους στ΄ 10).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος καυχιόταν μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο:

1. Καυχιόταν στὸν Χριστὸ

Ἂς παρακολουθήσουμε τὶς σκέψεις Του:

«Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομή, οἱ Πνεύματι Θεοῦ λατρεύοντες καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες».

Δηλαδή: *«Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ πραγματικὰ περιτμημένοι, ἐμεῖς, ποὺ λατρεύουμε τὸ Θεὸ μὲ τὸ Πνεῦμα του καὶ στηρίζουμε τὴν καύχηση καὶ τὴν πεποίθησή μας στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ κι ὄχι σὲ ἀνθρώπινα πλεονεκτήματα».*

Συμπέρασμα: Δικό του προσωπικὸ καύχημα, ὅπως καὶ κάθε πιστοῦ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

2. Καυχιόταν στὸν Θεὸ

Στὸν Ἕνα Θεὸ ἀπὸ τὸν Ὁποῖο πηγάζουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ οἱ εὐλογίες στὴ ζωή μας.

«Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν» (Πρὸς Ρωμαίους ε΄11).

Δηλαδή: *«Κι ὄχι μόνο συμφιλιωθήκαμε, ἀλλὰ καὶ καυχόμαστε γιὰ τὸ Θεό, ποὺ μᾶς ἔδωσε τώρα αὐτὴ τὴ συμφιλίωση μέσω τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ».*

3. Καυχιόταν στὶς θλίψεις

Ναὶ δὲν θρηνοῦσε στὶς θλίψεις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Δὲν διαμαρτυρόταν. Δὲν ἀγανακτοῦσε. Δὲν ἀποστρεφόταν τὶς ταλαιπωρίες. Δὲν τὶς ἀπέφευγε. Ἀλλὰ καυχιόταν. Γιατί; Οὔτε ἀπὸ ρομαντισμό. Οὔτε ἀπὸ φαρισαϊσμό.

Ἀλλὰ γιατὶ ἀντιλαμβανόταν τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια ποὺ προξενεῖ ἡ ὑπομονὴ στὶς θλίψεις ποὺ ἀποτελεῖ καύχημα γιὰ τὸν χριστιανό.

«Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται» (Πρὸς Ρωμαίους ε΄ 3).

Δηλαδή: *«Μὰ δὲ σταματᾶ ἐκεῖ ἡ καύχησή μας· καυχόμαστε ἀκόμα καὶ στὶς δοκιμασίες, ἐπειδὴ ξέρουμε καλὰ πώς οἱ δοκιμασίες ὁδηγοῦν στὴν ὑπομονή».*

4. Καυχιόταν στὸν Σταυρό

Ὁ Σταυρὸς πρὸ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐποχή Του ἦταν ἀτιμωτικὸ μέσο θανατικῆς καταδίκης σύμφωνα μὲ αὐτὸ ποὺ εἶναι γραμμένο *«ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου»* (Δευτερονομίου κα΄ 23).

«Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί» (Πρὸς Ρωμαίους η΄3)

Δηλαδή: *«Ὁ νόμος, ὅπως ξέρουμε, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐφαρμοστεῖ, ἐξαιτίας τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἔστειλε στὸν κόσμο τὸν Υἱό του, ποὺ γιὰ νὰ νικήσει τὴν ἁμαρτία, πῆρε σάρκα ὅμοια μὲ τὴ δική μας, τὴν ἁμαρτωλή, χωρὶς νὰ εἶναι ἁμαρτωλή. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καταδίκασε τὴν ἁμαρτία ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ αὐτὴ ἐκδηλώνεται».*

«Τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Πρὸς Κορινθίους Β΄ ε΄ 21).

Δηλαδή: *«Αὐτὸν ποὺ δὲν γνώρισε ἁμαρτία, τὸν φόρ-*

τωσε ὁ Θεὸς μὲ ὅλη τὴν ἁμαρτία γιὰ χάρη μας, γιὰ νὰ μπορέσουμε ἐμεῖς μέσω ἐκείνου νὰ βροῦμε τὴ σωτηρία κοντὰ στὸ Θεό».

Γιὰ τὸν Ἀπόστολο ὁ Σταυρὸς ἔγινε καύχημα καὶ δόξα τοῦ κηρύγματός του ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μὴ συμβιβάζεται μὲ τὸν κόσμο καὶ τὴν ἁμαρτία.

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ» (Πρὸς Γαλάτας στ΄ 14).

Δηλαδή: *«Ὅσο γιὰ μένα, δὲ θέλω ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ καύχηση ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ σταυρὸ ποὺ πάνω του πέθανε ὁ κόσμος γιὰ μένα κι ἐγὼ γιὰ τὸν κόσμο».*

5. Καυχιόταν στὰ ἀσθενήματά του

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τόλμησε καὶ διακήρυξε τὸ *«ἐν ταῖς ἀσθενείαις καυχήσομαι»* (Πρὸς Κορινθίους Β΄ ιβ΄ 9).

Δηλαδή: *«Θὰ καυχηθῶ γιὰ τὶς ταλαιπωρίες μου».*

Γιατί; Ἐπειδὴ *«ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἐπισκηνώσει ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ».*

«Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. ὑπὲρ τούτου τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἴρηκέ μοι· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις, ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι» (Πρὸς Κορινθίους Β΄ ιβ΄ 7-10).

Δηλαδή: *«Γιὰ νὰ μὴν ὑπερηφανεύομαι, ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωσε ἕνα ἀγκάθι στὸ σῶμα μου, ἕναν ὑπηρέτη τοῦ σατανᾶ νὰ μὲ ταλαιπωρεῖ, ὥστε νὰ μὴν ὑπερηφανεύομαι. Γι' αὐτὸ τὸ ἀγκάθι τρεῖς φορὲς παρακάλεσα τὸν Κύριο νὰ τὸ διώξει ἀπὸ πάνω μου. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν: "Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρη μου, γιατὶ ἡ δύναμή μου φανερώνεται στὴν πληρότητά της μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία σου". Μὲ περισσότερη εὐχαρίστηση, λοιπόν, θὰ καυχηθῶ γιὰ τὶς ταλαιπωρίες μου, γιὰ νὰ κατοικήσει μέσα μου ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ χαίρομαι γιὰ τὰ παθήματά μου, γιὰ τὶς βρισιές, τὶς θλίψεις, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς πιέσεις ποὺ πέρασα γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ ὅταν φαίνεται πὼς ἔχω χάσει κάθε δύναμη, τότε εἶμαι πραγματικὰ δυνατός».*

6. Καυχόταν γιὰ τοὺς ἀδελφούς του

Ἀπευθύνεται στοὺς Κορινθίους καὶ ἐξομολογεῖται ὅτι καυχᾶται γι' αὐτοὺς στοὺς Μακεδόνες, ἐπειδὴ ἐκδηλώνουν ζῆλο καὶ προθυμία νὰ βοηθήσουν οἰκονομικὰ τοὺς ἀδελφοὺς Χριστιανούς.

Γράφει: *«Περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν ὑμῖν· οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, ὅτι Ἀχαΐα παρεσκεύασται ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζῆλος ἠρέθισε τοὺς πλείονας»* (Πρὸς Κορινθίους Β΄ θ΄ 1-2).

Δηλαδή: *«Σᾶς πληροφορῶ, ἀδελφοί μου, τί κατόρθωσε ἡ χάρη ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὶς ἐκκλησίες τῆς Μακεδονίας. Μέσα στὶς πολλὲς δοκιμασίες καὶ θλίψεις ποὺ πέρασαν, ἡ χαρά τους ἦταν τόσο μεγάλη, κι ἡ ἔσχατη φτώχεια τους ξεχείλισε σὲ μία πλούσια γενναιοδωρία».*

«Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστί, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς. οὐ γὰρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν, ἀλλ' ἢ ἃ ἀναγινώσκετε ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε, καθὼς καὶ ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπὸ μέρους, ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πρὸς Κορινθίους Β΄ α΄ 12-14).

Δηλαδή: *«Αὐτὴ εἶναι ἡ καύχησή μας: Ἡ συνείδησή μας μαρτυρεῖ ὅτι συμπεριφερθήκαμε στὸν κόσμο καὶ πιὸ πολὺ σ' ἐσᾶς μὲ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν εἰλικρίνεια ποὺ δίνει ὁ Θεός· ὄχι μὲ ἀνθρώπινη σοφία ἀλλὰ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Δὲ σᾶς γράφουμε ἄλλα καὶ ἄλλα ἐννοοῦμε, ἀλλὰ γράφουμε αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ διαβάζετε καὶ ποὺ καταλαβαίνετε, Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι θὰ τὸ κατανοήσετε πλήρως ὡς τὸ τέλος, ὅπως καταλάβατε ὡς ἕνα σημεῖο κι ἐμᾶς, γιατὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὸ καύχημα τὸ δικό σας θά 'μαστε ἐμεῖς καὶ τὸ δικό μας θὰ εἶστε ἐσεῖς».*

Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ταπεινὸς γιὰ νὰ γράφεις αὐτά.

7. Καυχόταν στὸ ἀδάπανο Εὐαγγέλιο δηλαδὴ στὴν χωρὶς οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνση τῆς διακονίας του

«Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλθόντες ἀπὸ Μακεδονίας· καὶ ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα καὶ τηρήσω. ἔστιν ἀλήθεια Χριστοῦ ἐν

ἐμοὶ ὅτι ἡ καύχησις αὕτη οὐ φραγήσεται εἰς ἐμὲ ἐν τοῖς κλίμασι τῆς Ἀχαΐας» (Πρὸς Κορινθίους Β΄ ια΄ 9-10).

Δηλαδή: *«Ἀκόμα κι ὅταν ἤμουνα κοντά σας καὶ περνοῦσα στερήσεις, δὲν ἐπιβάρυνα κανέναν, γιατὶ αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔλειπαν γιὰ τὴ συντήρησή μου τὰ συμπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὴ Μακεδονία. Ἔτσι κατάφερα νὰ μὴ σᾶς γίνω σὲ καμιὰ περίπτωση βάρος κι αὐτὸ θὰ τὸ τηρήσω καὶ στὸ μέλλον. Σᾶς τὸ λέω μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶναι μέσα μου, ὅτι τὴν καύχησή μου αὐτὴ κανένας δὲ θὰ μοῦ τὴν ἀποκλείσει γιὰ τὰ μέρη τῆς Ἀχαΐας».*

Ἐμεῖς οἱ πιστοὶ γιὰ ποιὰ θέματα καυχιόμαστε;

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μᾶς δίδαξαν τὸ εὐαγγέλιο μὲ τὰ λόγια τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ζωή τους. Ἡ ζωή τους ἦταν εὐαγγελική.

